

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2115/2023
27.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Градско зеленило“ Нови Сад, чији је пуномоћник Биљана Пантић Пиља адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 73/23 од 01.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 73/23 од 01.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 73/23 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена у усвајајућем делу пресуда Основног суда у Новом Саду П1 277/21 од 20.10.2022. године, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату разлике зараде за сваки месец у 2018. години, фебруар, март, јун, септембар и новембар 2019. године, фебруар, мај, август и новембар 2020. године, преко наведених износа са затезном каматом од означених датума до исплате, и за исплату разлике зараде за јануар, април, мај, јул и октобар 2019. године март, април, јун, јул, септембар и октобар 2020. године и јануар 2021. године, у наведеним износима са законском затезном каматом од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 11.060,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу одбијене су жалбе туженог и тужиоца и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати туженом износ од 25.594,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је у одговору на ревизију предложио да се иста одбаци као недозвољена или одбије као неоснована, и тужилац обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог ванредног правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2) и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не наводе друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, тај ванредни правни лек може изјавити. Наводима ревидента о противречности изреке и образложења побијане пресуде, односно контрадикторности разлога датих у њеном образложењу, указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није законски разлог за ревизију.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду код туженог обављао послове са утврђеним коефицијентом сложености послова од 1,90 (1.140 бодова) до априла 2020. године, односно коефицијентом 2 (1.320 бодова) од маја 2020. године. У октобру 2014. године тужени је обрачунао и исплатио основну зараду по вредности бода од 32,10 динара, а у новембру исте године по вредности бода од 28,77 динара. По тој вредности бода зарада је исплаћивана до децембра 2018. године. Током 2019. године вредност бода износила је 30,41 динар, а 32,10 динара почев од 2020. године. Тужени је у свом програму пословања планирао исплату зарада и накнада за регрес. У периоду од 2015. до 2019. године тужени је по основу зарада исплатио већи износ од оног који је одобрен програмом пословања, зато што је имао већи број запослених од броја одобреног програмом, а за исплату зарада коришћена су и средства за регрес који није исплаћиван у години за коју је остварен, већ у наредним годинама, и у деловима. Тужени у 2014. години није искористио средства планирана програмом пословања за ту годину. Налазом вештака, применом цене рада спрам планиране масе средстава и реализоване масе зарада, утврђена је разлика за октобар 2014. године која није искоришћена, у износу од 762.544,00 динара, тако да потраживање тужиоца, са корекцијом по Закону о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, у том периоду износи укупно 9.107,16 динара. У другој варијанти налаза вештака, уз вођење рачуна да је у октобру месецу 2014. године тужени имао 27 више запослених лица у односу на број запослених планиран програмом пословања, на износ неискоришћених средстава за означени месец од 762.544,00 динара додат је и износ од 1.794.852,00 динара, односно обрачуната просечна зарада за 27 више запослених лица у том месецу, и тако добијена укупна маса неискоришћених средстава од 2.557.396,00 динара. Полазећи од тог износа, као преостале масе средстава за зараде, тужиочево потраживање износи 79.148,21 динар.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби Закона о раду и Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, као и Посебног колективног уговора за јавна комунална предузећа и друга јавна предузећа Града Новог Сада („Службени лист Града Новог Сада“ број 31/17 и 34/20) цитираних у образложењу његове пресуде, усвојио тужбени захтев у висини из друге варијанте налаза вештака.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду. По становишту тог суда, у преосталу неутрошену масу средстава за зараде не могу се урачунати износи који су у октобру 2014. године исплаћени за 27 више запослених лица, и да зато тужиоцу припада новчано потраживање у нижим износима од оних које је досудио првостепени суд.

По оцени Врховног суда, побијана другостепена пресуда донета је правилном применом материјалног права.

Према одредбама члана 104, 105 – 107. и 110. Закона о раду, тужиоцу припада одговарајућа зарада у складу са законом, општим актима и уговором о раду.

Тужени је, у складу са одредбама чланова 1, 4. и 5. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник Републике Србије“ број 116/14) од 01.11.2014. године био у обавези да основице за обрачун и исплату плата умањи за 10%, и било му је забрањено да повећава основице, коефицијенте и друге елементе, односно уводи нове елементе на основу којих се повећава износ плата и других сталних примања.

Одредбом члана 62. Закона о јавним предузећима („Службени гласник Републике Србије“ бр. 15/16 и 88/19) прописано је да уколико у јавном предузећу до почетка календарске године није донет годишњи, односно трогодишњи програм пословања, до доношења тог програма зараде се обачунавају и исплаћују на начин и под условима утврђеним годишњим, односно трогодишњим програмом пословања за претходну годину.

Према Посебном колективном уговору за јавна комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада и Колективног уговору туженог од 03.03.2014. године, запослени имају право на одговарајућу зараду са полазиштем на вредност радног часа, која се за све запослене утврђује за текући месец на основу планираних средстава за исплату зарада за одговарајући месец. Утврђена вредност радног часа може се променити у складу са измењеним околностима, о чему послодавац и синдикат код послодавца закључују споразум.

Имајући у виду цитиране одредбе, правилно је другостепеном пресудом тужиоцу призната разлика зарада обрачуната применом цене рада према планираној маси средстава која је туженом одобрена програмом пословања, за зараде за октобар 2014. године, са умањењем по Закону о привременом уређивању основица за обрачун и

исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, који је тада ступио на снагу.

Неосновани су наводи ревизије да је незаконито поступање туженог у располагању средствима зарада требало санкционисати тако што би се тужиоцу признала разлика која за основ обачуна има и исплаћене зараде прекобројним запосленима. Ово зато што су сви запослени код туженог имали право на зараду у складу са општим актима и законом, односно право на исту вредност бода, па је другостепени суд правилно закључио да се у обзир не могу узети, као преостала неискоришћена маса средстава за зараде планиране програмом, износи исплаћени прекобројним запослени код туженог, односно за 27 више запослених у октобру 2014. године.

О накнади трошкова поступка одлучено је правилном применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

По оцени Врховног суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни. Зато је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП одлучено ка у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић